

OKRUŽNI SUD U BANJALUCI

Broj: 11 0 U 019543 16 U

Dana, 27.06.2017. godine

Okružni sud u Banjaluci, po sudiji Bošnjak Glizijan Ljiljani, kao sudiji pojedincu, uz učešće Brković Ljiljane, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi Udruženja za borbu protiv korupcije "Transparency International BiH", Ulica Gajeva broj 2 (u daljem tekstu: tužilac), zastupano po Predsjedavajućem Odbora direktora – Blagovčanin Srđanu, protiv obavijesti broj: 03-268-1/2016 od 26.08.2016. godine "Vodovod" a.d. Čelinac (u daljem tekstu: tuženi), u predmetu pristupa informacijama, dana 27.06.2017. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Tužba se odbija, kao neosnovana.

O b r a z l o ž e n j e

Osporeni akt je Obavještenje broj: 03-268-1/2016 od 26.08.2016. godine, kojim je odbijena žalba tužioca izjavljena protiv Informacije tuženog od 04.07.2016. godine, kojom je tužiocu djelimično uvažen zahtjev, dostavljanjem kopija ugovora o javnim nabavkama i kopije Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta, dok nije dostavljen spisak svih zaposlenih, sa obrazloženjem da lično ime predstavlja zaštićen lični podatak, navođenjem da je kod tuženog zaposleno 11 radnika.

Podnesenom tužbom tužilac je predložio da se poništi Obavještenje tuženog broj: 03-268-1/2016 od 26.08.2016. godine, a da se istovremeno tužiocu omogući slobodan pristup traženim informacijama, te da se tuženi obaveže da snosi troškove upravnog spora, koji se odnose na plaćanje sudskih taksa. U opširnoj tužbi je naveo da je tuženi pogrešno zaključio da nema svojstvo javnog organa, odnosno pravnog lica, koje je u vlasništvu, ili koje kontroliše javni organ i da bi zbog toga izostala obaveza da dostavi tražene informacije u skladu sa zahtjevom. Navodi da posjeduje Zapisnik sa V sjednice Skupštine akcionara tuženog od 15.07.2014. godine, na kojoj je donesena Odluka o izmjenama i dopunama Statuta tuženog u vezi sa izmjenama Zakona o privrednim društvima i Zakona o javnim preduzećima Republike Srpske, a navodi da je i u posjedu Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta, a iz svega se može zaključiti da je tuženi javno preduzeće, pa se poziva i na web sajt opštine Čelinac, gdje je takođe navedeno da je tužilac javno preduzeće. Tvrdi da nije tražio dostavu ličnih podataka, izuzev imena i prezimena zaposlenih, pa kad je tuženi odbio da postupi po zahtjevu i dostavi tražene informacije, time je prekršio član 14. stav 3. tačke a) Zakona o slobodi pristupa informacijama BiH („Službeni glasnik BiH“, br. 28/2000, 45/2006, 102/2009, 62/2011 i 100/2013, u daljem tekstu: Zakon).

Na zahtjev suda tuženi je dostavio spise predmetne upravne stvari i odgovor na tužbu u kojem ističe da tužba nije dozvoljena, jer da navedeni akt u tužbi nije upravni akt, u kom pravcu i predlaže da se tužba odbaci. Posebno ističe da je organizovan kao javno preduzeće, ali ne sa javnim ovlaštenjima, pa da nema pasivnu legitimaciju, zbog čega takođe smatra da tužbu treba odbaciti jer je komunalno preduzeće, organizovano kao akcionarsko društvo, bez javnih ovlaštenja. Samo opreza radi je osporio tužbene navode, sa tvrdnjom da nema karakter pravnog lica koje je u vlasništvu ili koje kontroliše javni organ, koje ima u vidu član 3. stav 2. tačka đ) Zakona, jer je činjenica da je opština Čelinac većinski akcionar, ali je ipak vlasnik samo dijela kapitala tuženog, a imovina tuženog je odvojena od imovine opštine i njome mogu raspolagati organi tuženog, pa se ne može tvrditi da je tužena u vlasništvu opštine Čelinac, tako da opština raspolaže samo svojim akcijama u kapitalu tuženog, a pritom opština nije javni organ. Osporava i drugu mogućnost, podvođenja pod prethodno pomenutu tačku, to jest da je u pitanju pravno lice, koje kontroliše javni

organ, jer predmetna kontrola obuhvata kontrolu zakonitosti u smislu da li je djelatnošću pravnog lica povrijeđen zakon, drugi propis ili akt. Međutim, tuženi ne podliježe kontroli, koju ima u vidu član 109. Zakona o republičkoj upravi Republike Srpske i nije pod kontrolom opštine Čelinac, bez obzira što je ona vlasnik dijela kapitala. Negirao je obavezu dostave traženih podataka o radnicima, jer da je to u suprotnosti sa Zakonom o zaštiti ličnih podataka, s obzirom da se na indirektan način može utvrditi identitet lica na spisku, pa se pozivanje tužioca na Zakon o slobodi pristupa informacijama kosi sa međunarodnim konvencijama a i Zakonu o zaštiti ličnih podataka, odnosno radi se o podacima, koje ima u vidu član 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama. Predložio je da se tužba odbaci, odnosno da se odbije.

Razmotrivši tužbu i osporeni akt po odredbama člana 30. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS), zatim odgovor tužene strane, kao i cjelokupne spise predmetne upravne stvari, ovaj sud je odlučio kao u izreci presude, iz sljedećih razloga:

Iz stanja spisa se utvrđuje da je tužilac podnio zahtjev tuženom za pristup informacijama dana 28.04.2016. godine, sa pozivom na član 14. i 11. Zakona, kojim je tražio da mu tuženi dostavi sve ugovore o javnim nabavkama radova, roba i usluga, zajedno sa pripadajućim aneksima svih zaključenih ugovora, koje je zaključio u bilo kojem od zakonom predviđenih postupaka, u toku 2015. godine; kopiju Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta i spisak svih zaposlenih, nezavisno od vrste i trajanja ugovornog odnosa.

Tuženi je odgovorio na zahtjev, Informacijom broj: 03-228-1/2016 od 04.07.2016. godine, te dijelom zahtjevu udovoljio, dostavljanjem ugovora o javnim nabavkama i kopije Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji, ali nije dostavio spisak zaposlenih radnika, navodeći da su lična imena zakonom zaštićeni lični podaci, te da nije ovlašćen da otkriva trećoj strani, negirajući postojanje javnog interesa, uz navođenje da se iz zahtjeva ne može vidjeti svrha i pravni osnov za korišćenje takvih podataka, ali je obavijestio tužioca da, u momentu davanja odgovora, ima zaposlenih 11 radnika.

Protiv te informacije tužilac je izjavio žalbu, sa tvrdnjom da tužilac nije pravilno primjenio član 14. Zakona o slobodi pristupa informacijama RS, jer nije naveo zakonski osnov za izuzeće informacije, a morao je donijeti i odluku u formi rješenja.

Tuženi je tužiocu dostavio Obavještenje, broj: 03-268-1/2016 od 26.08.2016. godine, koje je, za tužioca, odluka o izjavljenoj žalbi. Tuženi je u tom obavještenju naveo da Nadzorni odbor smatra da po Zakonu o slobodnom pristupu informacijama i Konvenciji 205. Savjeta Evrope o ljudskim pravima (član 1-10), ne postoji obaveza dostavljanja informacija, koje je žalilac tražio. Navedeni propisi se ne odnose na tuženog, pa samim tim ne postoji obaveza u smislu člana 14. Zakona. Tuženi nije javni organ, niti ima javna ovlašćenja, niti je u vlasništvu javnog organa, a niti ga kontroliše javni organ, pa samim tim nema obaveze dostavljanja informacija. Javni organ (u ovom slučaju Opština), nije izjednačen sa pojmom vlasništva i većinskog vlasništva za dostavljanje informacija, a kontrola javnog organa znači raspolaganje ili pristup informacijama. Sve odluke i izvještaje na nivou tuženog usvajaju organi tuženog (Nadzorni odbor i Skupština Društva), a ne Opština, pa je pogrešan zaključak žalioaca da je tuženi obavezan dostaviti informaciju samo zato što je Opština većinski vlasnik istog.

Iako je tužilac Obavještenje u vezi sa žalbom tužioca označio kao konačni upravni akt, on nema taj karakter ni po svom donosiocu, niti po sadržaju, a ukoliko je tužilac smatrao da se radilo o „ćutanju uprave“ u konkretnom slučaju, onda je morao uputiti urgenciju tuženom, a po isteku roka za odlučivanje o žalbi, pa tek kad bi protekao bezuspješno i rok od 15 dana, tužilac bi stekao uslove za podnošenje tužbe zbog „ćutanja uprave“, jer tuženi i nije odlučivao o podnesenoj žalbi. Tužilac tako nije postupio, pa se nisu ostvarili ni uslovi za postupanje u smislu člana 17. ZUS, zbog čega je Sud ispitivao Obavještenje u vezi sa žalbom, kao akt koji je tuženi označio kao konačni akt u smislu ZUS, ali i u svjetlu Zakona, koji ima prioritet u odnosu na druge propise, kako je to regulisano članom 25. istog propisa.

Neosnovano tužilac ukazuje da je tuženi pravno lice koje je u vlasništvu, ili koje kontroliše javni organ, kako je to propisano članom 3. stav 2. tačke d) Zakona, jer već u stavu 3. tog člana propisano je šta se smatra kontrolom, a stavom 5. istog člana šta se smatra nadležnim javnim

organom. Tako da „kontrola“ podrazumijeva raspolaganje informacijama, dok je nadležni javni organ onaj koji ima kontrolu nad traženim informacijama, pa je to onaj organ koji je sačinio informaciju, ili za koga je informacija sačinjena. Tuženi ne kontroliše javni organ u smislu Zakona. Kada bi se prihvatile tvrdnje tužioca u vezi sa tumačenjem pravnog lica koje je u vlasništvu, ili koje kontroliše javni organ, onda bi to značilo da su sva pravna lica u obavezi davati sve informacije na zahtjev tužioca, pa i one o svom poslovanju, jer sva pravna lica, recimo kontroliše Poreska uprava, što nije cilj Zakona, a sve kako je to propisano članom 1. Zakona. To što u tuženom opštinski kapital zauzima 65% u strukturi čitavog kapitala, nije odrednica po kojoj će se odrediti karakter pravnog lica iz člana 3. stav 2. tačke d) Zakona, jer se pojam vlasništva iz te tačke d) ne podudara sa pojmom javnog organa, o čemu je sve pravilne tvrdnje dao tuženi u svom odgovoru na tužbu, a iz čega se zaključuje da ni tuženi nema taj karakter, koji mu daje tužilac, zahtijevajući od njega navedene informacije. Zbog navedenog je bespredmetno zahtijevati od tuženog dostavljanje traženog spiska, koje ponašanje tuženog bi bilo i u suprotnosti sa članom 17. Zakona o zaštiti ličnih podataka, pa je bilo dovoljno da je tuženi obavijestio tužioca da neće odlučivati o žalbi.

Zbog svega navedenog, nisu se ostvarili razlozi iz člana 10. ZUS, pa je tužbu valjalo odbiti, na osnovu ovlašćenja iz člana 31. stava 1. i 2. istog zakona.

Shodno članu 25. Zakona stranke nemaju obavezu plaćanja sudskih taksa, tako da o prijedlogu tužioca nije ni donesena odluka.

Zapisničar
Brković Ljiljana

Bc [illegible] Ljiljana

